உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபாதம்.

சிவஞானபோதம்

உண்மையதிகாரம்.

சாதனவியல்.

கூ, சூத்திரம்.

தருமபுரம் ஆதீனம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டான்சித்தாந்த மகாநாட்டுக்கட்டுரை.

(விஷு ஆவணி, கரு, கசு உ,)

1941. ஆகஸ்ட், 29, 30, உ.

யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலி,

ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் எழுதியது.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம்.

க-ஆம் சூத்திரம்.

வேதத்தி னரும்பொருளை விமலனரு ணந்திக்குப்
போதித்த சிவஞான போதத்தைக் குருமரபா
லோதித்தேர்ந் தருந்தமிழா லெமக்குணர்த்தி யெம்மூனஞ்
சேதித்த மெய்கண்ட தேவனடி சிந்திப்பாம்.

முன்னுரை.

சிவஞான போத மென்னும் திவ்விய சித்தாந்த நூல் வடமொழியில் உள்ளது. அது இரௌரவாகமத்தின் ஓர் பகுதியாகும். அதனைத் தமிழகத்தோர் உய்யும் பொருட்டு, அவதரித்தருளிய ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவ நாயனார் தமிழில் மொழி பெயர்த்துச், சூத்திரத்துக்குக் கருத்துரையும், மேற்கோள் ஏது திருட்டாந்தங்களும் அருளிச் செய்தார். அது சிவஞான போதத்து முதல் இறுதிச் சிறப்புப் பாயிரங்களாலும், உமாபதி சிவாசாரியர், சதாசிவ சிவாசாரியர், அப்பய தீக்ஷிதர், தத்துவப்பிரகாச சுவாமிகள், சிவாக்கிர யோகிகள், ஞானப்பிரகாசர் முதலிய சிவாநுபூதிச் செல்வர்கள் அருளிய திருவாக்குக்களாலும் உணரப்படும்.

இச் சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை உடையது. அவற்றுள் முதலாறு சூத்திரங்கள் திரிபதார்த்தங்களின் பொது இலக்கணங்கூறுதலின் பொதுஅதிகாரம் எனப்படும். பின்னாறு சூத்திரங்கள் திரிபதார்த்தங்களின்

சிறப்பிலக்கணம் கூறுதலின், (உண்மை) சிறப்பதிகாரம் எனப்படும். பொது அதிகாரத்தின் முதல் மூன்று சூத்திரங்கள் திரிபதார்த்தங்களின் உண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறுதலின் பிரமாண இயல் எனவும், பின்மூன்று சூத்திரங்கள் அவற்றின் இலக்கணங் கூறுதலின் இலக்கண இயல் எனவும் கூறப்படும். சிறப்பதிகாரத்துள் முன் மூன்று சூத்திரம் அதிகாரியும் சாதனமும் அது வருவாயும், சாதிக்கும் முறையும் கூறுதலின் சாதன இயல் எனவும், பின்மூன்று சூத்திரம் பரசநீக்கம் சிவப்பேறு சீவன் முத்தரியல்பு கூறுதலின் பயனியல் எனவும் பெயர்பெறும்.

சாதன இயலின் மூன்றும் பாதமாகிய ஒன்பதாம் சூத்திரம் முத்திக்குச் சாதனமாகிய பதிஞானம் அநுட்டிக்கும் முறை கூறுகின்றது. இது மூன்று அதிகரணங்களையுடையது. அவற்றுள் முதலதிகரணம் பசுஞானத்தினல் இறைவனை அடைதல் கூடுமென்போரை மறுத்து அதனல் அறியமுடியாது; பதிஞானத்தினல் அறியவேண்டும் எனக் கூறும். இரண்டாமதிகரணம் பதிஞானத்தை அடைதற்கு உபாயம் பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டுகழித்தலே எனச்சாதிக்கும். மூன்றுமதிகரணம் பதிஞானத்தைப் பெற்று அதனல் ஞேயத்தைக்கண்ட விடத்தும் பழைய வாசனை தாக்காதிருக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிக்கவேண்டுமெனச் சாதிக்கும்.

கூ-ஆம் சூத்திரம்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் சாதன அறிவு ஆசாரியனால் வருமெனக்கூறி அச்சாதனத்தை அநுட்டிக்குமுறை இங்கே கூறப்படுகிறது.

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவத்
தண்ணிழ லாம்பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

இது ஸ்ரீமெய்கண்டதேவ நாயனார் திருவாய்மலர்ந் தருளிய தென்மொழிச் சிவஞான போதத்து ஒன்பதாம் சூத்திரமாம்.

இச்சூத்திரம் ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறு கூறுகின்றது. அஃதாவது எட்டாஞ் சூத்திரத்துட் கூறியபடி, சிவபெருமான் ஆசாரிய மூர்த்தியாய் வந்து உபதேசிக்கக் கேட்ட ஆன்மா அவ்வுபதேசத்தைச் சிந்தித்தலினால் ஐம்புலமாகிய வேடரோடு கூடி வளர்ந்த அசுத்தத்தை நீக்கித் தன்னைச் சுத்தி செய்யுமாறு கூறுதலாம்.

முற்சூத்திரத்தில் ஆசாரியனால் ஞானம் நிகழுமெனக் கேட்டல் கூறி இந்தச் சூத்திரத்தின் கண்ணே அந்த ஞானத்தைச் சிந்திக்கும் முறை கூறுகின்றமையினாலே சூத்திர சம்பந்தம் விளங்குகின்றது.

சிவப்பிரகாசத்து எட்டாஞ் சூத்திரத்திலே 'தேசுற' என்ற செய்யுளிலே 'தான்பணியை நீத்தல் ஆன்மசுத்தி' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆன்மசுத்தியாகிய

தான் பணி நீத்தலே இச்சிவஞான போதத்துப் பத்தாஞ் சூத்திரம் 'இறைபணி நிற்க' என்று கூறுகின்றது. அங்ஙனம் இறைபணி நிற்பின் பாசக்ஷயம் உளதாம். அதுவே ஆன்மா வுக்குச் சுத்தியாம். அங்ஙனமாகவும் பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் கூறவேண்டிய ஆன்மசுத்தியை இச்சூத்திரத்திற் கூறலாமோ என ஆக்ஷேபம் நிகழின்; இந்த ஒன்பதாம் சூத்திரம் 'பதியை ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி' எனவும், 'தண்ணிழலாம் பதி' எனவும் சிவதரிசனம் பண்ணுமியல்பு கூறுகின்றது. சிவதரிசனத்தில் நிகழ்வது ஆன்ம சுத்தியாமாதல் பற்றியும், இவ்விரண்டுஞ் சிறுபான்மை வேறுபாடுடைமை பற்றியும் ஒன்பதாம் பத்தாஞ் சூத்திரங்கள் ஒரு பொருள் மேலனவாய் நிற்றலின் விரோதமாகாது என்பதாம்.

ஆன்மாத் தன்னை ஐம்புலன்களின் வேருகக் காணவே சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீ பாதத்தை அடையும் அந்தக் காட்சியே அமையும்; சுத்தி எதன் பொருட்டோ என ஆக்ஷேபம் நிகழின் அதற்குச் சமாதானம்; காட்சியாவது நிர்விகற்பமாய்க் காண்டலும் அதுவோ இதுவோ எனச் சந்தேகமாய்க் காண்டலும் தெளியக்காண்டலுமென மூவகைப்படும். இந்திரியங்களின் வேருகத் தன்னைக்காணு முறையில் இம்மூன்று வகைக் காட்சிகளும் அதிபரிபக்குவ முடையவர்களுக்கு ஆசிரியருடைய உபதேசத்தைச் சிரவணஞ் செய்தமாத்திரத்திற்ருனே ஒருங்கே நிகழும். அதாவது விரைவாய் மூன்று காட்சியும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய் நிகழுவதாம். ஏனையவர்கட்கு உபதேசத்தைக் கேட்டல் செய்த மாத்திரத்தே நிகழாவாம். அவருக்குக்கேட்டல் சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் மூன்றும் படிமுறையானே நிகழுதலின் சிவரூபத்தில் நிகழும் ஆன்ம தரிசனத்துக்குப் பின் சிவதரிசனத்தில் நிகழும் ஆன்ம சுத்தி கூறப்படுவதாம்.

இக்கருத்துப்பற்றியன்றே வழிநூலாசிரியர் ஸ்ரீமத் அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் 'பாசிபடு குட்டம் என்ற செய்யுளில்,

நேசமொடுந் திருவடிக்கீழ் நீங்காதே தூங்கு
நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவேயாகி
ஆசையொடு மங்குமிங்கு மாகியல மருவோ
ரரும்பாச மறுக்கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம்.

சிவபெருமானிடத்து நீங்காத அன்புடையவர் அச்சிவமேயாய் நிற்பர்; பழைய வாசனையினாற் சிவத்தினிடத்துங் கருவிகளினிடத்தும் நிலைபெறுமல் அலைபவருக்கு அவ்வாசனையை நீக்கும் உபாயத்தை ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்திற் கூறுவாம். என்று கூறியருளினர்.

இனி, ஆன்மசுத்தியாவது சூரியனுடையகிரணத்தைப் பொருந்தின கண்கள் சூரியனாகாதவாறு போலத் திருவருளைச் சேர்ந்த ஆன்மா அத்திருவருள் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தைத்தான் செய்யவேண்டுமெனல் கூடாதென உணர்ந்து தற்போத நிகழ்ச்சியின்றித் திருவருளில் அழுந்தாது சேர்தலாம். இது ஞானத்துக் கிரியை; சிந்தித்தல் ஞானமுமாம்.

சிவதரிசனமாவது திருவருள் செய்யுங் கிருத்தியத்தை ஆன்மாச் செய்யாதென்று திடபுத்தி கொண்டு நிற்றலாம்.

இனி, இவ்வொன்பதாஞ் சூத்திரத்தில் 'ஊராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவ' என்றும், இச்சூத்திரம் இரண்டாமதிகரணத்தில் 'அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காணவுளதாய் நிற்பது ஞானசொரூபம்' என்றுங் கூறியிருத்தலினாலே தத்துவ சுத்தியுங் கூறப்பட்டதென ஆக்ஷேபிக்கின்; அதுவும் பொருந்தாது; உண்மை நெறி விளக்கம் என்னும் சித்தாந்த சாஸ்திரத்தின் கண்ணே.

'கண்ணுதலருளால் நீங்கல் சுத்தியாக்கருதலாமே' எனத் தத்துவ சுத்தி கூறியிருப்பதற் கிணங்க, சிவஞான போதத்து எட்டாஞ் சூத்திரத்திலே 'தம்முதல் குருவுமாய்' என்றும், 'ஐம்புலவேடரை விட்டு' என்றுங்கூறியிருப்பதால் சிவரூபமாகிய குருதரிசனமும், தத்துவசுத்தியும் ஆண்டே நிகழுதலின் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தில் தத்துவ சுத்தி கூறப் படவில்லை என்பதாம்.

இச் சூத்திரத்தின் பொருள்; *குறையுணர்வாகிய பசுஞானத்தினும் பாசஞானத்தினும் உணரப்படாத சிவபெருமானைத் தன்னறிவின் கண்ணே அவரது திருவடி ஞானத்திலே நாடுக. பரந்து திரிதற்கண் அதிவேகமுடைய கானற்றேர் போல்வது பாசக் கூட்டம் என்று அறிந்து அதனை நீங்கவே அப்பதிஞானம் அவனுக்குக் குளிர்ந்த நிழலாகும். அந்நிலை பிறழாதிருக்கும்படி ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை விதிப்படி ஜபிக்கவேண்டும், என்பதாம்.

இது பற்றியே வழி நூலாகிய சிவஞான சித்தியாரில் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளும்,

பாசஞா னத்தாலும் பசுஞானத் தாலும்
  பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத் தாலே
நேசமொடு முள்ளத்தே நாடிப் பாத
  நீழற்கீழ் நில்லாதே நீங்கிப் போதின்
ஆசைதரு முலகமெலா மலகைத்தே ராமென்
  றறிந்தகல வந்நிலையே யாகும் பின்னும்
ஓசைதரு மஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச் சரிக்க
  வுள்ளத்தே புகுந்தளிப்ப னூனமெலா மோட

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

---

*ஊனம் : குறை; ஊனக்கண் : குறையுணர்வு; நாடி : நாடுக முன்னிலையேவல்; உரா : உலாவுதல் : பரந்து திரிதல், முதல் நிலைத்தொழிற் பெயர்ச்சொல்; துனை : வேகம்.

இனி இச்சூத்திரம் மூன்று அதிகரணங்களைக்கொண்டதென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. எவ்வாறெனில்,

"ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி"

என்பது முதலதிகரணமாம்.

"உராத் துனைத் தேர்த் தெனப் பாசமொ ருவத்
தண்ணிழலாம் பதி"

என்பது இரண்டாவ ததிகரணமாம்.

"விதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே"

என்பது மூன்றாவது அதிகரணமாம். அங்ஙனமே மூன்று சூர்ணிகையைக் கொண்டது இச்சூத்திரம்.

முதல் அதிகரணம்.

. பரமேசுரனைப் பசு ஞானத்தால் அறிதல் கூடுமென்னும் சிவ சமவாத சைவரை மறுத்தல். "ஈண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க என்றது" இது முதலதிகரண மேற்கோள். இதன் கருத்தை **"உயிர் அரன் ஞானத்தினாலேயே அரனைக் காணும்"** எனச் சூர்ணிகை விளக்கிற்று. இதன் பொருள். பசுஞான பாசஞான விருத்திகளைக் கடந்து அதீதமாய் ஒற்றுமைப்பட்டுணரும் அனுபவ ஞானமாகிய சிவஞானத்தினாலேயே சிவனைக் காண்க என்பதாம்.

இக்கருத்துப் பற்றியே கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளும்,

பரசிவ னுணர்ச்சியின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையு மென்றும்
விரவிய துயர்க்கீறெய்தி வீடுபே றடைதூ மென்றல்
உருவமில் விசும்பிற் றோலை யுரித்துடுப் பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை யியம்பிற் றென்னிற் பின்னுமோர் சான்று முண்டோ.

என ஓதியருளினர்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்திலே ஐம்புலவேடரின் அயர்ந்து வளர்ந்தனை எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றமையினாலே பாச ஞானத்தினாலே பரமசிவன் அறியத்தக்கவர் அல்லர்; பசு ஞானத்தினால் அறியத்தக்கவர் எனக்கூறின் அதனால் வருங் குற்றம் என்னையென்று சிவசமவாதசைவர் கூறுவர். அவர் கூறுவதை ஆசங்கித்துப் பசுஞானத்தினாலே பரமசிவனை அறியமுடியாதெனவும், பதிஞானத்தினாலேயே அறிய முடியுமெனவும் இம்மேற் கோளிற் சொல்லப்பட்டது.

இந்தஅதிகரணத்திலே பரமேசுரன் பசுஞானத்தினாற் காணப்படுவாரோ, பதிஞானத்தினாற் காணப்படுவாரோ என்பது ஐயப்பாடு. பசுஞானத்தினாற் காணப்படுவார் என்பது பூர்வபக்ஷம்.

ஞானக்கண்ணாலே காண்க என்று தேற்றேகாரம் படக்கூறி, பதிஞானத்தாலன்றிக் காண முடியாதென்பதை வலியுறுத்தியருளியமை காண்க.

இனி, சிவசமவாதசைவர், பரமேசுரன் பாசஞானத் தாலும் பசுஞானத்தாலும் அறியப்படாமல் பதிஞானத்தால் அறியப்படுவர் என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை யென்பர்.

பரமேசுரன் பிருதிவியாதி நாதாந்தமான பாசத்தா லுண்டாகும் ஞானத்தின் விருத்தியையும், தற்போத முனைப்பாகிய பசுஞான விருத்தியையுங் கடந்து அதீதமாய் நின்று அவ்வீசுரனோடு பிரிப்பின்றி நின்றுணரும் பதிஞா னத்துக்கே அறியப்படுவார். ஆதலால் அவர் கூறுவது பொருத்தமற்றதென்பது துணியப்படும்.

"அவன் வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நிற்றலான்" என்பது ஏது. இந்த ஏதுவினால் முதல்வன் பசுஞான பாச ஞானங்களினாலே அறியப்படாமல் பதிஞானத்தால் அறியப் படுவன் என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை யென்னும் சிவ சமவாதிகளை நோக்கிப் பிரமாணங் கூறி, மேற்கோள் சாதிக்கப்பட்டது.

வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நிற்றல் என்பது வாக்கு மனம் என்னும் அவ்விரண்டினது விருத்திகளையுங் கடந்து அதீதமாயும், வேறற நின்றுணரும் அனுபவ ஞானத்துக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாயும், நிற்பது என்றபடி. இங்கே வாக்கென்றது வாக்காகிய நாதமுடிவான பாச ஞானத்தை யும், மனமென்றது அவற்றின் வேறாகிய பசு ஞானத்தை யுமாம்.

இனி, பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானம் என்ப வற்றுள், பாசஞானமாவது வைகரி முதலிய வாக்கின் பகுதியாகிய நான்கு வேதங்களும் பல சாத்திரங்களும், ஸ்மிருதி புராணங்களும், பல கலை ஞானங்களும் அசபையு மாகிய சொற் பிரபஞ்சம் வாயிலாய் நிகழும் ஏகதேச ஞானமாம்.

பசு ஞானமாவது இப்பிரபஞ்சங்களைப் பொருந்திய ஆன்மா இவை அனைத்துந் தன்கீழ் அடங்கியதென அறிந்து அவற்றினின்றும் நீங்கி, மேம்பட்டபொழுது அப்பிரபஞ்ச மாகிய பாச நீக்கத்தால் அநாதியே, பாசத்தினீங்கியிருக் கிற சிவனையொப்பேனென்று சடுதியில் மதிக்க வருவதோர் சிவசமவாத ஞானமாம்.

கருவிகளினீங்கியிருக்கிற இந்த ஞானத்தையுடைய பசுவைச் சிவனோடு சமம் என்றதனால் வருங் குற்றம்

என்னேயோ எனின் கூறுவாம்:- இவ்வான்மா தூல சூக்கும காரணதேகங்களாற் கட்டுப்பட்டும், சாஸ்திரஞானத்தால் அறிவிக்க அறிந்தும் ஒவ்வோரிந்திரியங்களால் ஒவ்வொரு விடயங்களை உணர்ந்தும் இவ்வாறுணர்வதாகிய பாசத்தடை சிவஞானத்தினுல் இடையே நீங்கப் பெறுதலின் அவ்வான்மா ஆதிமுத்தன் எனப்படுவன். * பதி ஒருவன் உணர்த்த உணர்தலின்றித் தானே முழுவதும் ஒரு சேர அறிந்து, அநாதியே பாசத்தடை நீங்கிய பேரறிவாளராதலினுலே அநாதி முத்தன் எனப்படுவன். ஆதலினுல் ஆதி முத்தனுகிய பசுவை அநாதி முத்தனுகிய சிவபெருமானேடு சமமென்றல் கூடாது. அது முத்தி நிச்சயமென்னும் அரிய நூலிலே,

"சிவசமமே முத்தியென்னிற் சித்தாந்தமன்ரும்" என்று கூறப்பட்டமையினுலும் தெளியலாம்.

மேற்கூறியமையைத் தெளிவாய் அறிந்து அப்பதியினுள்ளடங்கி அப்பதி வாயிலாய் நிகழும் ஞானம் பதி ஞானம் எனப்படும். அது,

வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கண் மேலா
நாதமுடி வானவெல்லாம் பாச ஞான
நணுகியான் மாவிவைகீழ் நாட லாலே
காதலினு ஞன்பிரம மென்னு ஞானங்
கருதுபசு ஞானமிவ னுடலிற் கட்டுண்
டோதியுணர்ந் தொன்ருென்ற வுணர்ந்திடலாற் பசுவா
மொன்ருகச் சிவனியல்பி னுணர்ந்திடுவன் காணே.

என வரும் அருணந்தி சிவத்தின் திருவாக்கான் நன்கு உணரப்படும்.

* பதி = காக்கிறவன். பா = காத்தல், தி - விகுதி.

வேத சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் பாசஞானமெனக் கழித்து விடின்;

ஞானநூ லோதலோ துவித்தல்
அப்பொருளைக் கேட்பித்த றுன்கேட்டல் பலகாற்
றிறப்படவே சிந்தித்த லேந்து முன்னைத்
திகழ் பூசைக் கொக்குமெனச் செப்புநூலே
— தத்துவப்பிரகாசம்.

ஞானநூ றனையோத லோது வித்த னற்பொருளைக்
கேட்பித்த றுன்கேட்ட னன்று
வீனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்த லேந்து
மிறைவனடி யடை விக்கு மெழின்ஞான பூசை—சித்தியார்

என உண்மை நூல்களில் ஞானநூ லோதல் முதலியன ஞானபூசையா மென்று கூறுவதோடு முரணுகாதோ எனின் முரணுகாது; அச்சாத்திரங்கள் எல்லாம் பதிஞானம் விளங்கு தற்கு ஏதுவாகப் பயன்படுதல் கூடுமாதலினுல் என்பதாம்.

பதிஞானத்தினுலேயே சிவபெருமான் அறியப்படுவர்.

இன்னும், பதிஞானத்துக்குமாத்திரம் பதிஎட்டும்; பிறி தொன்றற்கும் எட்டாது என்று கூறுவது என்னை? சுட்டி யறிவதாகிய அஞ்ஞானம் நீங்கிய பொழுது சுட்டிறந்தறி வதாகிய உயிருணர்வு திருவடி ஞானத்தோடு ஒப்பாகும்; ஆதலினுலே அந்த ஆன்ம அறிவினிடத்தே பதி விளங்கித் தோன்றுதலே பொருத்தமா மென்று அந்தச் சிவசமவாத சைவர் கூறுவர். அது பொருந்தாது.

நாடியோ எலும்போ நரம்போ இரத்தமோ, சிலேட்டுமமோ, இந்திரியங்களோ அந்தக் கரணமோ இவற்றுள் ஆன்மாவானது தன்னை யார் என்றும் தன்னைத்

தேடியும் அறிகின்றிலேன் என்றும் ஆராயும். அப்படி ஆராயும் அறிவினிடத்திலே தன்னை யார் என்பதை அறிவிக்கும் அறிவு வேறுண்டென்று ஆராய்ந்து அங்ஙனம் தேடுமிடத்துத் சிவபெருமானதுச் திருவருள் விளங்கித் தோன்றும். அச்சிவஞானத்தினுலே சிவபெருமானை உணர்ந்து அப்பெருமானிடத்திலே வியாப்பியமாய் நின்று அப்படி அறியும் பொருளாகிய தன்னையும் அறியும். ஆதலினுலே மேற்கூறியவாறு சிவசமவாதிகள் கூறுவது பொருத்தமற்றதென்பது உணரப்படும். அது, சிவஞானபோத வெண்பாவில்

நாடி*யோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யேனையறியேன் றேர்ந்தவகை – நாடியரன்
றன்னுலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணு
ரேன்னு மெனவறிவா ரின்று. (வெண்பா க.)

எனக் கூறியிருப்பதால் அறியலாம்.

"ஆன்மாவி லிருப்பவராய் எந்தத் தீரராகிய அறிஞர்கள், அவரைக்காண்கின்றுர்களோ அவர்கட்கு நித்தியானந்தம்; ஏனையோருக்கு இல்லை" என்றும்,

"ஆன்மாவிலே அருளினுல் பரமான்மாவைக் காண்கின்றுன்" என்றும், அதர்வசிரசு பிருகதாரணிய முதலிய சுருதிகளும்,

தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படும்
தன்னிற் றன்னை யறியில னயிடிற்
றன்னிற் றன்னையுஞ் சார்தற் கரியனே.

---

* நாடி – இடை பிங்கலை சுழுமுனை முதலிய தசவகை நாடிகள்

என்னையேது மறிந்தில னெம்பிரான்
றன்னை நானுமுன் னேது மறிந்திலேன்
என்னைத் தன்னடி யானென் றறிதலும்
தன்னை நானும் பிரானென் றறிந்ததே

எனத் திராவிட வேதமும் கூறுகின்றமையின் சிவபெருமான் ஆன்மாவிலே அருள் ஞானக்கண்ணினாற் காணத்தக்கவர் என்பது பெறப்பட்டது.

உன்னறிவை நீயே யுணர்வையே யாமாகி
லிங்கெநொட் பாசத் திசையாயே — யுன்னறிவை
நீங்கா வறிவாகி நீரு மிரதமும்போ
லாங்கா ணரனு மருள்.

என்று துகளறு போதம் கூறிற்று.

தேகாதி நானல்ல வென்றறிந்தாற் சித்தமயல்
போகாத தென்னையோ புண்ணியா — தேகாதி
தன்னளவே யம்மயக்கஞ் சத்தியமா யெப்பொழுது
முன்னளவில் லை யுயிர்

எனச் சிவபோகசாரத்திலும் கூறப்பட்டது.

பதிஞானத்தாலன்றி ஆன்ம அறிவிற்குப் பதியைக் காணுந் தன்மை இல்லை.

இனி, நாடி, நரம்பு, எலும்பு முதலிய தத்துவ தாத்துவிகங்களை அறிந்த அறிவே சிவத்தையும் அறியும். அதற்கு சிவஞானம் வேண்டாமென்று ஆக்ஷேபம் செய்வர் சிலர். அது பொருத்தமற்றதென்பதைக் காட்டுவாம்.

கண்ணானது ஒரு பொருளைக் காணுமிடத்துத் தானே காணமாட்டாது. உயிராற் காட்டப்பட்டுக் காணுகின்றது. அவ்வாறு உயிர் காட்டக்காண்கின்ற நேத்திரமானது தன்னியல்பைக் காணமாட்டாது. தனக்கு அவ்விடயத்தைக் காண்பித்து முதலாய் நிற்கும் உயிரையும் அது காண

மாட்டாது. அதுபோலச் சிவபெருமானால் மறைந்து நின்று உணர்த்தப்பட்டு ஒன்றைத் தேர்ந்துணர்கின்ற ஆன்மா அவ்வாறே தன்னியல்பையும் அறியமாட்டாது. தனக்கு அறிவித்து நிற்கும் பதியையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமாயினும் கண் சடமாதலால் எக்காலத்தும் அறியமாட்டாது. ஆன்மாக் கண்போலச் சடமல்லாமையினாலே கண்ணினிடத்து ஆன்மா நிற்றல் போலன்றி ஆன்மாவுக்கு அதன் அறிவாகி உடனின்று தோன்றா வியல்புடையராயுள்ளவர் அப்பரமபதி. அவரை அவரருளினாலே ஆன்மாவின் கண்ணே தெளிந்த அறிவினாற் காணுதல் முறையாம்.

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணா கண்ணுக்குக்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணா—காட்டிய
வுள்ளந் தனைக்காணா வுள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்றா னுள்ளத்திற் காண்.

என மெய்கண்டதேவநாயனார் கூறியருளினமைகொண்டு அறிந்து கொள்ளலாம்.

இங்கே கள்வன் என்றது உடனின்றும் பசு ஞான பாச ஞானங்களினால் அறியப்படாதது பற்றியேயாம். இது பற்றியே திருவுந்தியாரிலும்,

"கள்ளரோ டில்ல முடையார் கலந்திடின்
வெள்ள வெளியாமென் றுந் தீபற"

எனக் கூறப்பட்டது.

ஆத லாலவ னருள்பெறி னவனிய லறியு
மோதி யாகுவ ரல்லரேற் பலகலை யுணர்ந்தென்
வேத நாடியென் னிறையுமன் னவனிலை விளங்கார்
பேதை நீரரு மாங்கவ ரல்லது பிறரார்.

—கந்தபுராணம்.

* தாத்துவிகம் — தத்துவத்தின் காரியமாகிய புறக்கருவி.

தேக மறந்து திருவருளாய் நின்றுசிவ
போகம் விளையப் புணர்நெஞ்சே—நோக
வருந்தாமற் றீவினையில் வாடாமற் றுன்ப
மருந்தாம னீபிறவா மல்.

—சிவபோகசாரம்

எனவரும் சான்றோர் வாக்குக்களும் இதனை வலியுறுத்தும்.
இதன் தொகைப்பொருள்,

இவ்வதிகரணத்தினுல் இறைவன் பாசஞானத்தினுல் அறியப்படானுயினும், பசு ஞானத்தினுல் அறியப்படுவன் என்னும் சமவாத சைவரை மறுத்து, உண்மை ஞானத்தினுலே அறியப்படுவன் என்பதும், பசுத்துவமாகிய சீவபோதம் நீங்கிய விடத்தும் பரமேசுரனுடைய அருளாலன்றித் தன்னை அறியமுடியாது. ஆதலால் ஆன்ம அறிவிற்குப் பதி ஞானமின்றித் தனித்து முதல்வனைக் காணும் தன்மை இல்லை என்பதும் கூறப்பட்டன.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

பதிஞானத்தைப் பெறுதற்கு உபாயம் கூறுதல்.

இனி ஞானக் கண்ணுலே காணுமாறு எங்ஙனம் என்னும் அவாய்நிலையை நீக்கும்பொருட்டு இரண்டாம் அதிகரணம் எழுந்தது.

இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபே பேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொருபமென்றுணரற் பாற்று. *இது இரண்டாமதிகரணமேற்கோள். இதன் கருத்தை,*

"பாசத்திலே பற்றற்றல் அரன் வெளிப்படுவன்"
என்ற சூர்ணிகை தெளித்து உணர்த்துகின்றது.

மேற்கூறிய பதிஞானத்தைப் பெறுமாறு யாங்ஙன மெனில்; பளிங்கின் சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நின்ற வேற்று நிறங்களை அவை நிலையற்ற வேற்று நிறங்க ளெனக் கண்டு நிற்பின் அவ்விடத்து நிலையுதலுடைத்தாய் விளங்கித் தோன்றும் அந்தப் பளிங்கின் சொரூபம்போல, நிலைத்திருக்கின்ற பதி ஞானத்தின் சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கின்ற நிலையில்லாத அசத்தாகிய பிரபஞ்சங்களை இவை நிலைத்திருக்கும் பொருளல்ல என்று காணில் அங்ஙனம் கண்ட விடத்துச் சிவஞானத்தின் சொரூபம் தனக்குப் பற்றுக்கோடு பிறிதில்லாததாய் விளங்கித் தோன்றும் என்பதாம்.

"இனி அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத் தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞான சொரூப மென்றது, வேற் றியல்பாகிய வன்னபேதங்களை வேற்றியல் பென்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது படிக சொரூபமாந் துணையான்" என்பதனுல் மேற்கோள் வலியுறுத்தப்பட்டது காண்க.

இவ்வதிகரணத்தில் அசத்தை அசத்தென்று கண்ட விடத்துத் தோன்றுவது ஞான சொரூபமோ சூனியமோ என்பது ஐயம். சூனிய மென்பது பூருவ பக்ஷம்; ஞான சொரூப மென்பது சித்தாந்தம்.

அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காணும் முறை எவ்வாறெனிற் கூறுவாம். ஞானகுரு போதித்த உபதேசப் பொருளை அறிந்து பரமேசுரனுடைய ஸ்ரீ பாதத் திலே தற்போதம் ஜீவியாமல் அந்த ஞானமேயாய் நின்று, பைசாச பதத்தினுடைய அட்டமா சித்தியை நோக்க எண் மடங்கேற்றமாகிய அட்ட சித்தியுடைய பிரமபத முதலிய

வற்றின் திவ்விய மகளிரும் அதிவிசித்திர மாடமும் மாளிகையும் முதலிய போக்கியப் பொருட் சிறப்புக்களினாலே அழகுபெற்ற காலாக்கினி ருத்திரபுவனம் முதல் அநாசிருத புவனமீறாகிய எவ்வகைப்பட்ட புவனமும் இதற்குமுன் அநுபவித்துக் கழித்தமையின் கான்ற சோறெனக்கண்டு அருவருத்துவிட்டு, மந்திரம் முதலிய அறுவகை அத்துவாவுட்பட்ட மூவகைப்பிரபஞ்சமும் காரண ரூபத்திற் சிறிதுங் காணப்படாமையினால், பித்திகை வடிவம் காண்பவருக்குக் காணப்படாததாய் அதன்கண் மறைந்த சித்திர வடிவம் போல முழுப்பொய்யெனக் கண்டிருத்தலாம். அது சிவஞானசித்தியாரிலே,

> குறித்தடியி னின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி
> கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம்
> வெறுத்து நெறி யறுவகையு மேலொடுகீ ழடங்க
> வெறும் பொய்யென நினைந்திருக்க †

எனக் கூறப்பட்டமையினால் நன்கு தெளியப்படும்.

> எத்தனைதான் கற்றாலு மெத்தனைதான் கேட்டாலு
> மெத்தனைசா தித்தாலு மின்புறா—சித்தமே
> மெய்யாகத் தோன்றி விடுமுலக வாழ்வனைத்தும்
> பொய்யாகத் தோன்றாத போது. ‡
> அநித்தியத்தை நித்தியமென் றாதரிக்கும் பொல்லா
> மனித்தருடன் கூடி மருவார்—தனித்திருந்து
> மோனந்தமாஞ் சிவத்தின் மூழ்கி மலத்தையறுத்
> தானந்த மாயழுந்து வார். §

எனவரும் அருள்வாக்கும் இதனை வலியுறுத்தும்.

† சிவஞான சித்தி கூ. சு.
‡ ஸ்ரீ குருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சிவபோகசாரம். ககக.
§ ,, ,, கஉக.

மேன்மையோ டமர்ந்த ஞான சம்பந்த
வீண்டுனைத் தமியனேன் வேண்டுவ தியாதெனின்
பிறவா நெறிபெறப் புரிவதுவே
அங்கது புரிதற் கரிதெனி னிங்கொரு
சனனம் யான் வேண்டுவ தினிதரு ளெனக்கே

அதுவே,

ஐந்தரு நிழற்கீ ழரசுவீற் றிருக்கு
மிந்திர னுகிவாழ்ந் திருப்பதோ வன்றே
மலரோனுகி மன்னுயிர்த் தொகுதி
பலர் புகழ்ந் திசைப்பப் படைப்பதோ வன்றே
அடலரா வணையி லறிது யிலமர்ந்த
கடவுளா யுலகங் காப்பதோ வன்றே

அவைதாம்,

ஆரா வின்பமென் றரும் பெயர் பெறினும்
வாரா வல்வினை வருவிக் கும்மே

எனச் சிவஞானச் செல்வராகிய குமரகுருபர சுவாமிகள் இந்திரன், பிரமன், திருமால் என்னும் தேவத் தலைவருடைய பதங்கள் பிறவா நெறியைத் தரமாட்டா என்பதையும் அவை பயக்கும் இன்பமெல்லாம் நிலையற்றன என்பதையும் அழகாகக் கூறியிருப்பது காணத்தக்கதாம்.

போகம் வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதி யின்பமும்
ஏகநின் கழலிணை யலாதிலேன்

என நமது சமயாசாரிய மூர்த்திகள் ஓதியருளினமையையும் காண்க.

இனி, அணிமாதி அட்ட சித்திகளாலும் திருவடி ஞானம் கைகூடாது என்பது

அட்டமா சித்திமுத லனைத் துள்ள பேறுகளுங்
கட்டமா ங்கதிக டரும் பரகதிகா ணக்கொடா
மட்டிலா மாலையாய் வியாபகமா யறிவாகிக்
கிட்டலா காமுத்திய துமவற்றுற் கிடையதே *

என்னுஞ் செய்யுளால் உணரப்படும்.

* தேவிகா லோத்தரம்.

கட்டமாங் காயங் கலையனைத்துங் கற்றாலு
மட்டமா சித்தி யடைந்தாலு – மிட்டம்
பரம சுகமே பதியாத போது
திரம சுகமே தெளி +

என வரும் அருமைத் திருவெண்பாவும் இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது.

அசத்தை அசத்தென்று கண்டவிடத்துத் தோன்றும் பதிஞானத்தின் இயல்பு கூறி மேற்கோளை வலியுறுத்தல்.

இங்கே கூறப்பட்டவாறு அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தெனக்கண்டு நீங்கியவிடத்து வெறும் பாழாகிய சூனியந்தோன்றுமே யன்றி ஞான சொரூபந் தோன்றுவ தில்லை என மாயாவாதிகள் கூறுவர்.

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானா வறிவா யளவிறந்து தோன்றானே
வானே முதல்களையின் வந்து. (வெண்பா-௩)

என்பதனால் அவர் கூற்று மறுக்கப்படும்.

அசத்தென்று சொல்லப்பட்ட அசுத்தப் பிரபஞ்சம், மிச்சிரப்பிரபஞ்சம் சுத்தப் பிரபஞ்சம் என்பவற்றுள், அசுத் தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என் னும் முக் குணமயமாதலினாலே அந்தச் சத்துவ குணத் தின் விருத்தியாகிய பிரகாச ரூபமும், சாந்த ரூபமும், சுக ரூபமுமாகவும், இராசத குணத்தின் விருத்தியாகிய பிரவி ருத்திரூபமும், கோர ரூபமும் துக்க ரூபமுமாகவும், தாமத குணத்தின் விருத்தியாகிய நியமன ரூபமும், மோக ரூபமு

+ சிவபோகசாரம்.

மாகவும் அளவிட்டறியப்படும். முதல்வன் இம் முக்குணங் களுங் கடந்தவர். ஆதலினுலே இவற்றுளொன்ருக அறி யப்படார். பரமேசுரனை நிர்க்குணன் என்று கூறுவது இக்காரணம் பற்றியேயாம். இவ்வாறன்றி நிர்க்குணன் என்பதற்கு ஒரு குணமும் இல்லாதவர் என்று சொல்வது பொருத்தமற்றது. சிவபெருமான் தன்வயத்தனுதல் தூய ௪
வுடம்பினனுதல், இயற்கை யுணர்வினனுதல், முற்றுமுணர் தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் எண்குணங்களை யுடையனுய் இருத்தலால் என்க.

பிரகிருதியைக் கடந்த வித்தியா தத்துவத்தின்பாலதா கிய மிச்சிரப் பிரபஞ்சம் முக்குணங்களைக் கடந்து நிர்க் குணமாயிருப்பினும் மல கன்மங்களோடு விரவிநிற்றலி ௫
னுலே மல காரியமாகிய மோகம், மதம், இராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்னும் எழுவகை ரூபமாக வும், துக்க ரூபமாகவும் அளவிட்டறியப்படும். சிவபெரு மான் மல கன்மங்களையுங் கடந்து நிற்றலினுலே மல கன்ம காரிய ரூபமாயும் அறியப்படத்தக்கவர் அல்லர்.

வித்தியாதத்துவத்தைக் கடந்த சிவதத்துவத்தின்பாற் ௬
பட்ட சுத்தப்பிரபஞ்சம் மல கன்மங்களையுங்கடந்து நின்மல மாயிருப்பினும் காரியப்பட்டு அநித்தியானந்த ரூபமாய் அறியப்படும். சிவபெருமான் அவ்வாறும் அறியப்படார். ஆதலினுலே நித்தியானந்தர் எனப்படுவர்.

இந்த மூவகைப் பிரபஞ்சத்தோடும் உயிர் கூடியிருத்த லாகிய பொது இயல்பினுல் குணரூபனுகிய சகலராயும் மல

கன்மங்களோடு கலந்து நிற்கும் பிரளயாகலராயும் மாயை கன்மங்களில்லாது ஆணவத்தோடு கூடிய விஞ்ஞானகல ராயும் அறியப்படுமாறுபோல் அறியப்படாது அவ்வுயிர் கட்கு மேலாய் நிற்பர். ஆதலினால் தற்பரன் எனப்படுவர். தற்பரன் ஆன்மாவுக்குத் தலைவன். தன் என்றது ஆன் மாவை. இவ்வாறு பிரபஞ்சங்களின் இயல்பு பற்றியேனும் உயிர்களின் இயல்பு பற்றியேனும் அறியப்படாத தனிமுத லாகிய சிவபெருமான் நூறுகோடி யோசனை நீளம் அகல முடைய பிருதவி முதல் மூலப்பிரகிருதிவரை ஒன்றுக் கொன்று பத்துப் பத்துமடங்கு விரிவுடையதாயும் புருட தத்துவமுதல் அசுத்தமாயை வரை ஒன்றுக்கொன்று நூறு மடங்கு விரிவுடையதாயும், அதன்மேல் சதாசிவதத்துவம் வரை ஆயிரமடங்கு விரிவுடையதாயும் சத்திதத்துவம்வரை லக்ஷமடங்கு விரிவுடையதாயுமுள்ள தத்துவ சமூகங் களாகிய இவற்றை அசத்தென்று நீங்குங்கால் அப்பிர பஞ்சங்களோடு பயின்றறிந்துவரும் ஆன்மாவின்கண் சுட்டுணர்வின் அளவினைக் கடத்தலால் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத சூனியப் பொருள்போல முன்னர்த் தோன்றிப்,பின்னர்ச் சுட்டிறந்தறியும் ஆன்மாவின் கண்ணே சிவபெருமான் நீங்காது அறிவுக்கறிவாய் விளங் கித் தோன்றுவர்.

சிவபெருமான் பிரபஞ்சங்களின் இயல்புபற்றி அறியப்படாதவர் என்பதை "அப்பாலைக் கப்பாலைக் கப்பா லானை" என்னும் திராவிட சுருதியால் அறியலாம்.

தத்துவங்களைப் படிமுறையாகக் கண்டு சென்று சிவபெருமானைச் சேர்தலை

முப்பது மாறும் படிமுத்தி யேணியா
வொப்பிலா வானந்தத் துள்ளொளி புக்கு
செப்ப வரிய சிவங் கண்டு தான் றெளிந்
தப்பரிசாக வமர்ந்திருந் தாரே

எனத் திருமந்திரத்துட் கூறப்படுதலானும்,

நாணனு மன்பு முன்பு நளிர்வரை யேறத்தாமும்
பேணுதத்துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பானமேறி
ஆணையாஞ் சிவத்தைச் சாரவணைபவர் போலவையர்
நீணிலை மலையையேறி நேர்படச் செல்லும் போதில்

எனக் கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்துக் கூறப்படுவதாலும்,

பூதமுங் கரணம் பொறிகளைம்புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்றும் — நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயு நானுமாய் நிற்கு நாளுளதோ.

எனப் பட்டினத்தடிகள் திருப்பாட்டிற் கூறப்படுவதாலும், அறியலாம்.

அசத்தை அசத்தென்று கண்டவிடத்துத்தோன்றுவது பதிஞானமேயன்றிப் பிறிதில்லையென்பது.

ஏகதேச உணர்வினாற் சுட்டி உணரப்படும் பிரபஞ்சத்தை ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி அசத்தென்று கண்டுகொண்டு சென்றவிடத்து முடிவின்கண் விஷயமாவது அவ்வசத்தின் வேறாகிய சத்தேயாம். அச்சத்துச் சிவமன்று உயிரேயாம் எனில், சுட்டியறியும் பொருளாகிய உயிர் சுட்டிறந்தறியும் பரிபூரணமாகிய சத்தாகாது. ஆதலால் அசத்து நீங்கியவிடத்துத் தோன்றுவது சிவமேயாம்.

அவ்வாருயின் ஆன்மாச் சுட்டியறியும் ஏகதேச அறிவு நீங்காமல், எக்காலத்தும் அசத்தோடு கூடி அசத்தாய் இருக்குமோ எனில்; அசத்தோடு கூடிநின்று அவ்வசத்தைச் சுட்டியறிந்து வந்த ஆன்மா அவ்வசத்தை நீங்கிய விடத்து, நிறைவான பொருளாய்த் தோன்றும் சத்தில் அடங்கி அச்சத்தினைச் சேரின் அதனாலே சுட்டியுணருவதாகிய இயல்பு ஆன்மாவை விட்டு நீங்கும். ஆதலால் ஆன்மாச் சதசத்தாகும் என்பதும் உணரலாம்.

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்
சட்டவினியுளது சத்தேகாண்—சுட்டி
யுணர்ந்தநீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் போய்விட்டுப் போம்.

அசத்தை அசத்தென்று கண்டு நீங்கிச் சத்தாகிய சிவத்தை அடைதற்கு உபாயம் கூறுதல்.

பிருதிவிமுதல் நாதமீருகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று நீங்கிய விடத்து, அங்ஙனங்கண்ட தன்னறிவின்கண்ணே சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சத்தாகிய சிவத்தை ஆராய்ந்து அச்சிவஞானத்தினாலே ஆசாரியன்சிவோயம் ஆத்மா-சிவன் இந்த ஆன்மா; என்று தன்னுள்ளே பாவித்துச்சிவத்வமஸி சிவன் நீ ஆகின்ருய் என்றறிவுறுக்கும் சித்தாந்த மகா வாக்கியப்பொருளை நாடோறும் பயின்று, சிவோஹமஸ்மி சிவன் நானாகின்றேன்; என்று பாவிப்பானாயின் அந்தப் பாவகத்தில் விளங்கும் சிவனால் அநாதியே கூடிய பொது இயல்பையும் அதற்கு ஏதுவாகிய மாயா கன்மங்களையும் தான் விட்டு நீங்கும். அவ்வியல்பு எதுபோலுமெனில்; கருடமந்திர தியானத்தினால் விளங்கும் கருடனால் அந்தக்

கருடபாவனை விஷத்தைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் நீக்கி விடுதல் போலாம். இது,

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப் – பண்டணைந்த
வூனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனீ ஞெண்கருட
சானத்திற் றீர்விடம் போற் றன். (வெண்பா ௫)

என்னும் திருவெண்பாவினால் உணர்த்தப்பட்டது.

ஆன்மாத் தானென்று அறிந்த உடம்பு முதலிய பாச மெல்லாம் ஆன்ம போதத்தினாலே காணப்படாமல், விசுவா தீதனாய் நிற்கும்சிவனும் நானல்லேன் என்று புத்திபண்ணிக் கசிந்த சம்பந்தத்தினாலே அடிமைத் திறத்துடன் சோகம், பாவனை செய்ய, அப்பொழுது அவனிடத்தில் அநந்நியமாய் நின்ற ஈசுரனார் பிரகாசிப்பர்; அப்போது அநாதியாக அவனிடத்துப் பற்றிய மலம் நீங்கும். அது கருட பாவனையினால் விடம் நீங்குவது போலாம் என்பது தாற்பரியமாம்.

கண்டவிவை யல்லேனா னென்றகன்று காணக்
கழிபாழு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடு முளத்தவன்றா னின்றகலப் பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வே றின்றி
விண்டகலு மலங்களெலாங் கருடதியா னத்தால்
விடமொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும்
பண்டைமறை களுமதுநா னானே னென்று
பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே

என வழி நூலாசிரியர் ஓதியருளியவற்றால் உணரப்படும்.

தத்துவமசி என்னும் வேதாந்த மஹாவாக்கியம் ஏகப்பொருளுணர்த்தாது முப்பொருளுணர்த்தும். தத்-அது

---

* அநந்நியம் — வேறாகாமை

துவம்-நீ; அசி-ஆனாய் என்றவிடத்து ஆனாய் என்பதனால் அதற்கு முன் ஆகாது தடுத்து நின்ற பொருள் உண்டென் பது சித்தித்தது. அதுவே பாசமாம்; அது என்றது பதியை; துவம் என்றது பசுவை; ஆனாய் என்றதனாற் பெறப்பட்ட பாசத்தோடு த த் து வ ம சி முப்பொருளுணர்த்துமாறு தெளியப்படும். இவ்வாறே சிவத்துவமசியும் முப்பொருள் உணர்த்தும்.

இந்தத் தேவதை வேறு நான்வேறு என்று ஒரு தேவ தையைப் பாவனை பண்ணுமிடத்து அவன் அத்தேவதையை அறியமாட்டான்; ஆதலால் எவன் நான் பிரமமென்று அபேத பாவனை பண்ணுகிறானோ அவன் உலகெலாமாகின் றான் எனப் பிருகதாரணியமும் ஆகமமும்

பேத மாகிய பாவனை பேணுவ தெல்லா
மேத மாகிய பந்தமே யெனதியா னெனுமால்
போத வாருயி ரபேதபா வனைபுரி வஃதே
மாத ராயுயர் முத்தியென் றுரைத்திடு மறையும்

எனத் திருவானைக்காப் புராணமும் கூறுகின்றன.

கருட தியானத்தினால் விஷமானது நீங்குகின்றது, அப்படியே சிவானந்தபர தியானத்திலே சர்வபாவங்களி னின்று நீங்கி முத்தியைத் தலைப்படுகிறான். என வாதுளாக மமும் கூறும்.

உலகத்திலே மாந்திரிகர் கருடமந்திராப்பியாசத்தி னாலே கருடனுடைய அசாதாரண குணத்தை அடைகின் றனர். ஆதலின் பிரமாஹம்பாவனை முற்றியபோது பிரமத் துக்குரிய சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய அசாதாரணகுண விசே

டத்தை அடைதலாகிய விசேடமிலே உபாசகர்கட்கு எய்தும் என்பதில் யாதுந் தடையில்லை என்று நீலகண்ட பாஷ்யத்திலே கூறப்படுகின்றது.

எங்ஙனம் கருடன் விஷத்தை நீக்கும் சாமர்த்திய விசேடத்தைக் கொடுத்தலினால் மாந்திரிகரை அனுக்கிரகிக்கின்றதோ; அங்ஙனம் சிவபெருமான் பசுத்துவத்தை நீக்கும் பயனைக் கொடுத்தலினால் உபாசகர்களை அநுக்கிரகிக்கின்றனர் என அப்பய தீட்சிதரும் சொல்லியிருக்கின்றார்.

வேதத்தில் ஆண்டாண்டுப் பிரமப்பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கும் உயிர்கட்கும் அத்துவிதங் கூறியது என்னையெனில்; கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள்வேறுதல் வெளிப்படையாயினும் கருடோஹம்பாவனை விஷத்தை நீக்கல் மாத்திரைக்கே வேண்டப்படும். அதுபோலச் சிவன் சீவன் என்னும் பதார்த்தங்களிரண்டும் தம்முள் வேற்றுமையுடையன என்பது தேற்றமாயினும் உயிர்களுக்கு மலநீக்கத்தின் பொருட்டு அத்துவித சிவோகம் பாவனை கூறப்பட்டது. என்று சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திற் கூறப்பட்டிருப்பது காணலாம்.

கருடனு ருவங் கருது மளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார் திருமூலர்.

இனி, கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன், ஆதி தைவிக கருடன், ஆத்தியான்மிக கருடன் என மூவகைப்படும்.

உலகத்திற் காணப்படுங் கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன். அதற்கு அதிதெய்வமாய் மாந்திரிகன் உள்ளத்தில் அது போல வைத்துத் தியானம் செய்து கணிக்கப்படும் கருட மந்திரம் ஆதிதைவிக கருடன். அம்மந்திரத்தினிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக கருடன். ஆதிதைவிக கருட மந்திரத்தை நாடோறும் பயின்று வந்த பயிற்சியினாலே அம்மந்திரமே தானாக அநந்நிய பாவனை செய்து தன் அறிவு அதன் வசமாகும்படி உறைத்து நின்று, அம்மந்திரக் கண் கொண்டு பார்க்கவே விஷவேகம் நீங்குதல் நிச்சயம். அது போலச் சிவோகம் பாவனை செய்து வருங்கால் எய்தும் சிவத்துவ விளக்கம் வாயிலாகப் பாசமாகிய விஷம் நிச்சயமாய் நீங்கி விடும்.

விஷம் தீர்த்தலாற் கருட பாவனை உண்மையேயாம். பட்சி மிருகம் தாவரம் முதலியவற்றுக் கெல்லாம் அதிதெய்வ மந்திரங்கள் உள்ளன. தாவர சங்கமங்களுள் மந்திரங்களாலே அதிட்டிக்கப்படாத உயிர் இல்லை. ஆன்மா அம்மந்திரங்களுள்ளே எந்தெந்த மந்திரத்தைக் செபிக்கினும், அந்தந்த மந்திரரூபி ஆகின்றான். அத்துவித பாவனையோடு கூடியவன் சிவனை ஆன்மாவிற் கண்டு, முழுதும் வியாபகமாய் நின்று அறிவதாகிய சர்வஞ்ஞனாய் நிர்மலனாய் கேவலமாய் நின்று அக்ஷயமாகிய பேரின்பத்தை அடைகின்றான் என்பது சர்வஞ்ஞானோத்தரம்.

இவ்வதிகரணத் தொகைப் பொருள்.

இவ்வதிகரணத்தினாலே, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தெனக் காணின் மேற்கூறிய திருவடி ஞானம்

விளங்கித் தோன்றும் என்றும், பிரபஞ்சத்தை நீங்கிய விடத்துச்சூனியப் பொருள் போல முன்னர்த்தோன்றினும் அத்தோற்றம்சூனியமன்று ஞானசொரூபமேயா மென்றும் பிரபஞ்சம் நீங்கியவிடத்து விஷயமாவது உயிரன்று என்றும் சத்தை அடைதற்கு உபாயம் சிவோகம் பாவனை என்றும் கூறப்பட்டன.

மூன்றும் அதிகரணம்.

பதிஞானத்தைப் பெற்ற விடத்தும் பழைய வாசனை தாக்காதிருத்தற்பொருட்டுப்பஞ்சாக்ஷர ஜபம் செய்யவேண்டு மெனக்கூறல்.

"இனி இவ்விடத்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க என்றது" இது மூன்றுமதிகரண மேற்கோள்.

"பஞ்சாக்ஷர சேபம் பண்ணினால் வாசனமலம் போம்" என்ற சூர்ணிகை இதனைவிளக்கிற்று. பதிஞானத்தைப் பெற்ற விடத்தும் வாசனையை நீக்குதற்பொருட்டுப் பஞ்சாக்ஷர ஜபம் செய்ய வேண்டும் என்பது கருத்து.

இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்புதின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்கும் ஆகலின் அதுநீக்குதற்கு எனக்கோள்க" எனவரும் ஏதுவினால் மேற்கோள் சாதிக்கப்பட்டது.

தன்னை ஐம்புல வேடரின் வேறாகக் கண்ட ஆன்மா அக்காட்சி நிலைபெறும் வண்ணம் அசத்தாயுள்ள நிலம் முதல் நாதமீறாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டு நீங்கிய விடத்துத்தோன்றும் ஞானக் கண்ணினால் தன்ன

றிவின்கண்ணே ஞேயமாகிய சிவம் நாடத்தக்கது. பஞ்சப் புலன்களுக்கு வேருகத் தன்னைக்காணுதலும் பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டு சிவஞானத்தாற் காணுதலும் சிவா னந்தபோதத்தை அடைதற்குச் சாதகமாம்.

ஆறத்துவா வினையும் பந்தமென்று கருதிப் பற்றற்று அவற்றை அருட்கண்ணாற் கடந்து, அது காரணமாகத் தமது அறிவும் செயலுமிழந்து அதனுற்றம்மை மறந்து, சிவஞானத்தை நாடி நிற்கும் அன்பர் உள்ளக் கண்ணுக்கு அச்சிவம் புலப்படும் என்று கொண்டே பட்டினத்தடிகள்,

உரையின் வரையும் பொருளினளவு
மிருவகைப்பட்ட வெல்லையுங் கடந்து
தம்மை மறந்து நின்னை நினைப்பவர்
செம்மை மனத்திலும் தில்லைமன் றினுநட
மாடு மம்பல வாண.

என்று ஓதியருளினர்.

ஆன்மாவைச் சுத்திபண்ணுதற்கு முற்கூறியவாறு பாசத்தை நீக்கியவிடத்துக் குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட் டுத்தோன்றும் ஞான சொரூபமே போதுமானதால் ஞானம் பிரகாசித்துவிட்டால் அதன்மேல் ஆன்மாச்செய்ய வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை யென்று கூறுவர் சிலர். ஞானம் பிரகாசித்த விடத்தும் வாசனு மலம் நீங்குதற் பொருட்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி செபித்தல் வேண்டும். அஃதாவது வேம்பு தின்ற புழு அவ்வேம்பை நீங்கிக் கரும்பைக் கூடி அக்கரும்பின் சுவையை அறிந்து அனு பவித்த விடத்தும் நெடுநாட் பழகிய பயிற்சி வயத்தினுலே, அப்புழு முன்னர் அனுபவித்த வேம்பின் சுவையை நோக்கி

அவ்வேம்பினிடத்தே மீளும். அதுபோல அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சங்களை அசத்தென்று கண்டு நீங்கிய உயிர்களுக்கு அதனால் ஞான சொரூபம் விளங்கிப் பதி தோன்றிய விடத்தும், அவ்வுயிர்கள் பழக்கத்தினாலே பழைய சிற்றுணர்வை நோக்கி நிற்கும். ஆதலால் அப்பழக்க வாசனையை நீக்குதற் பொருட்டுப்பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும்.

பஞ்சாக்ஷரமாவது தூல பஞ்சாக்ஷரம் சூக்கும பஞ்சாக்ஷரம் அதிசூக்கும பஞ்சாக்ஷரம் என முத்திறப்படும். அதிசூக்கும பஞ்சாக்ஷரம் காரண பஞ்சாக்ஷரம் எனவும் கூறப்படும்.

மந்திரத்தை உச்சரித்தல் மானதம் மந்தம், உரை என மூவகைப்படும். இவற்றுள், மானதமாவது, மனத்தாற் பாவித்தல். மந்தமாவது தன் செவிக்கு மட்டும் கேட்கும்படி உச்சரித்தல். மந்தம் என்பதற்கு உபாஞ்சு என்றும் பெயர். உரையாவது தனக்கும் பிறருக்குங் கேட்கும்படி உச்சரித்தல். உரை என்பதற்கு வாசகம் என்றும் பெயர். உரை நூறு மடங்கு பலமும், மந்தம் பதினாயிர மடங்கு பலமும் மானதம் கோடி மடங்கு பலமும் தரும்.

மானத மந்த மற்றைப் பாடித வசன மென்றுத்
தானொரு மூன்றுஞ் சாற்று மந்திரந் தகைமை சார்ந்த
மானத மனத்தினாலே மந்திரிப் பதுவே வாய்க்க
வேனைய மந்தஞ் சற்றே யிதழுற வியம்ப ருனே

அருகிருந் தவர்தாங் கேட்க
வறைதல் பாடாண மாதி
திருவுருக் கருதிச் செப்பிற்
சிறப்புடைத் தெல்லாந் தூல.

வுரைதனிற் சிறப்பே மந்த
வுரையது தன்னிற் சாலப்
பெருமையை யுடைத்தே நெஞ்சிற்
பேசிடாப் பேச்சுத் தானே

—சிவதருமோத்தரம்.

மானதமாய்ப் பாவிக்குங் காலத்து வாக்கின் கலப்பின்றி மனம் தனித்து அறிவுருபமாய் நின்று பாவிக்கப் படும் வாக்கின் கலப்பில்லாமையால் இப்பாவனை சுத்தமானதம் எனப்படும். இச்சுத்தமானதமாகிய அறிவாற் கணித்தலே இங்கே கூறப்பட்டது. வடமொழிச் சூத்திரத்தும் தியானிக்க என்பதும் இக்கருத்துப் பற்றியேயாம்.

ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரிக்கும் சிவஞானிகளுக்கு பிராரத்த கன்மம் புசிப்பு மாத்திரமாய் வந்து போவதன்றி அவர்கள் ஈடுபடத்தக்கதாக வருத்தாது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைச் சமணர்கள் துன்பஞ்செய்த காலத்தும் அவர் அவைகளால் வருந்தாமல் நின்றதே இதற்குச் சான்று. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைக் குருமுகமாகப் பெற்று அறிந்து செபிக்கிறவர்களிடத்துச் சிவபெருமான் சாந்நித்தியமாவர்.

எது மொன்று மறிவிலராயினு
மோதி யஞ்செழுத் துள் ளுணர்வார் கட்குப்
பேதமின்றி யவரவ ருள்ளத்தே
மாதுந் தாமும் மகிழ்வர்மாற் பேறரே.

நான்கு வேதம் இருபத்தெட்டாகமம் மற்றைய பல சாத்திரங்கள் என்று சொல்லப்படும் எல்லாநூற்பொருளும் ஐந்தெழுத்தில் அடங்கும்.

அருணாலு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணா றெரியப் புகின்.

எனத் திருவருட் பயனிற் கூறப்பட்டது.

வாசனையை நீக்குதற்குப் பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்தல் சாதனமாகு மெனல்.

ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம் வாசனை மலத்தைப் போக்குதற்கு எவ்வாறு சாதகமா மெனிற் கூறுவாம். உயிர் சிவனுக்கு அடிமையாதலைத் திருவைந்தெழுத்தை உச்சரிக்கு முறையில் வைத்துக்கொண்டு உடம்பினுள்ளே இருதயத்தைப் பூசைத் தானமாகவும், நாபியை ஹோமத் தானமாகவும், புருவ நடுவைத் தியானத்தானமாகவும் கருதிக்கொண்டு, புறத்தே ஞானபூசை செய்யும் முறைப்படி பூசைத்தானமாகிய இருதய பங்கஜத்தில் சிவபெருமானை அப்பஞ்சாக்கரத்தால் அமைந்த சிவலிங்கத் திருமேனியில், அஷ்ட புஷ்பங்கொண்டு அப்பஞ்சாட்சரத்தினாற் பூசித்து, அதன் பின் குண்டலினித் தானமாகிய நாபியினில் ஞானக்கினியை எழுப்பி, விந்துத் தானமாகிய புருவ நடுவின்கண் உண்டாகும் அமிர்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனைநாடி இடைநாடியாகிய சுருக்குச் சுருவங்களால் ஹோமஞ் செய்து, அதன் பின் விந்து ஸ்தான மாகிய புருவமத்தியில், அப்பஞ்சாட்சரத்தினாற் சிவோஹம் பாவனை செய்யின், அப்பாவனையிற் பாவிக்கப்படும் முதல் வனார் விளங்கித் தோன்றுவர். தோன்றவே அப்பாவனை

* சுருக்கு சுருவம் — நெய்யைப் பெய்யுந் துடுப்புக்கள்.

° சேடம் — தனித்து நில்லாமை; அடிமை - எல்லா வுயிரும் சிவனுக்குச் சேடமேயாயினும் அவ்வுயிர்கள் அதனையறிவதில்லை. சிவோகம்பாவனை செய்கிறவன் தன்னை சேடமெனவும், முதல்வனைச் சேடிய மெனவும் அறிகிறான்.

செய்தவன் முதல்வனை விட்டுத் தனித்து நில்லாத சேட பாவனையாலும் தன்னைச்சேடமாகவுடைய சேடியம் முதல் வன் என்ற பாவனையாலும் அம்முதல்வனுக்கு அடிமை யாவன். ஓமித்தலும் தியானித்தலும் பூசைக்கு அங்கமாம்.

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி – லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி
லண்டனுஞ் சேடனு மங்கு.
அஞ்செழுத் தாலுள்ள மரனுடைமை கண்டு
உள்ளம் அரன் உடைமை அஞ்செழுத்தால் கண்டு.

சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நகராதி பஞ்சா க்ஷரத்திலே ஆன்மாவும் திரோதான சத்தியும் மலமும் அருளும் சிவமுமென்று சொல்லப்படும் ஐந்து முதலும் நிற்கும். எங்ஙனமெனில்; யகாரத்திலே ஆன்மாவும், நகா ரத்திலே திரோதான சத்தியும், மகாரத்திலே மலமும், வகாரத்திலே அருளும், சிகாரத்திலே சிவமுமாக நிற்கும். சிகாராதியாக வுச்சரிக்கும் பொழுது, திரோதானமும் மல மும் ஒருபாலும், அருளும் சிவமுமொருபாலுமாக முன் பின் சூழ்ந்து நிற்க நடுநின்ற ஆன்மா அந்த அருளறிவித் தால் அதனாலே அறிந்தும், மலம் மறைத்தால் அதனாலே மறைப்புண்டும் இங்ஙனம் இரண்டோடுங் கூடி யொன்று பட்டு அது அதுவாய் நின்றாலும் மகாரமாகிய மலமும், நகாரமாகிய திரோத சத்தியும் மேலிட்டு நிற்கையாலே வகாரமாகிய அருளிலும் சிகாரமாகிய சிவத்திலும் ஆசை யற்று ஜனன மரண துக்கத்தில் நின்றழுந்தும். மலத்தின் கௌரவ நீங்கி அருளிலே ஆசைப்பட்டவர்கட்கு இப்பஞ் சாக்கரத்தை உபதேசிக்கலாம்.

அஞ்ஞானமாகிய மலமும் அதனோடுங் கூடிய திரோ தான சத்தியும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாமல் நீங்கும்படி சிவத்தை முன்னாக உச்சரிக்க, நகாரமாகிய திரோதான சத்தியும், மகாரமாகிய மலத்தின் மேலீட்டை நீக்கி அரு ளாக நின்று பிரகாசிக்கும். அந்த வகாரமாகிய அருள் சிகாரமாகிய சிவத்தைத் தாரா நிற்கும். அப்படி மலபாகம் வந்த ஆன்மா அந்த அருளே தாரகமாகச் சென்று சிவத் தோடுங்கூடி இரண்டற நின்றநுபவிக்கும். இதனாலே ஆன்மாச்சிவனது உடைமையும் சிவன் உடையானுமாதல் காணலாம்.

ஆசுறு திரோத மேவா தகனுமா சிவமுன் னாக
வோசைகொ ளதனி னம்மே லொழித்தரு ளோங்கு மீள
வாசியை யருளு மாய மற்றது பற்று வுற்றங்
கீசனி லேக மாகு மிதுதிரு வெழுத்தி னீடே.

—சிவப்பிரகாசம்.

ஊன நடன மொருபா லொருபாலா
ஞானநடந் தானடுவே நாடு
ஆசினடுவா நாப்ப ணடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு — திருவருட்பயன்

அஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்து மாறெழுத்து நாலெழுத்தும்
பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து — நெஞ்சழுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையுங்
கூசாமற் காட்டக் கொடி. (கொடிக்கவி.)

சிவபெருமான் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக் கொண்டு, ஆன்மாக்கள் பிறவியற நிருத்தம் பண்ணுவர்.

எங்ஙனமெனில், ஸ்ரீபாதத்திலே நகாரமாகவும், திருவுந்தியிலே மகாரமாகவும், திருத்தோளிலே சிகாரமாகவும், திருமுகத்திலே வகாரமாகவும், திருமுடியிலே யகாரமாகவும் கொண்டு நின்று நிருத்தம் புரிவர்.

டமருக மேந்திய திருக்கரம் சிகாரமாம்; வீசிய திருக்கரம் வகாரமாம்; அமைத்த திருக்கரம் யகாரமாம்; அக்கினியேந்திய திருக்கரம் நகாரமாம்; முயலகனை மிதித்த ஸ்ரீபாதம் மகாரமாம்.

பிரணவந்தானே நல்ல திருவாசியாகும். பிரணவத்தை விட்டு நீங்காத பஞ்சாக்கரமே யுள்ளொளியாம். இம்முறை யானே திருவம்பலத்தில் எழுந்தருளி நடனம் செய்யுமுறையைத் தரிசித்தவர்களே ஜனன மரணமற்றவர்கள் என்பது உண்மை விளக்கத்திற் கூறப்பட்டது.

இப்பாவகத்துடன் பொருந்திப் பூசிக்க, கண்ணாடியை விளக்க விளக்க முன் அப்பிரகாசமாயிருந்த ஒளியே பிரகாசமானது போலச் சிவன் அதிகமாகப் பிரகாசித்துப் பிரகாசித்து வருவர். இப்படிப் பூசிக்கின்ற உட்பூசையாயாகிய அந்தர்யாகத்தை மோக்ஷ ஹேது என்று சொல்வர். அந்த அந்தரியாகம் உயிருக்கு விளக்குமாம்.

அந்தரியா கந்தன்னை முத்திசா தனமா
வறைந்திடுவ ரதுதானு மான்மசுத்தி யாகுங்
கந்தமலர் புகையொளியஞ் சனமமுது முதலாக்
கண்டனவெ லாமனத்தாற் கருதிக்கொண்டு
சிந்தைதனி லர்ச்சிக்கச் சிவனை ஞானத்தாற்
சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க
வந்திடுமவ் வொளிபோவ மருவியா னுளத்தே
வரவரவந் திடுவன் பின் மலமான தறுமே.

—சித்தியார்.

இங்ஙனம் பூசித்துச் சிவோகம் பாவனை பண்ண, அப் பாவனைக்கண் சிவபெருமான் விளங்கித் தோன்றுவர் அப்பாவகன் அவருக்கு அடிமையாவன்.

அஞ்செழுத்தா லான்மாவை யரனுடைய பரிசு
மரனுருவ மஞ்செழுத்தா லமைந்தமையு மறிந்திட்
டஞ்செழுத்தா லங்ககர நியாசம் பண்ணி
யான்மாவி னஞ்செழுத்தா லிதயத் தர்ச்சித்
தஞ்செழுத்தாற் குண்டலியி னனலை யோம்பி
அணைவரிய கோதண்ட மடைந்தருளின் வழிநின்
றஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச் சரிக்கமதி யருக்க
னணையரவம் போற்றோன்று மான்மாவி லரனே. 4

—சிவஞானசித்தியார்.

இருதயத்திற்பூசித்தலாலீசுரனைக்காணலாமென்பதற்கு உவமைகூறி வாசனையை நீக்குதற் பொருட்டு முத்தி பஞ்சாட்சர முச்சரிக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தல்.

ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் நவக்கிரகங்களுள் ஏனைய கிரகங்கள் போற் காணப்படாத இராகுகேதுக்களைக் கிரகண காலங்களிற் சந்திர சூரியரிடத்துக் காணுவது போலச் சிவபெருமான் சாதன காலத்தில் இருதய கமலத்தில் விளங்கித் தோன்றுவர். அங்ஙனம் தோன்றுதல் காஷ்டத்தினிடத்துக் கோலை நட்டுக் கடைந்த விடத்து, அக்கினி தோன்றுவதுபோலும், அக்கினியைச் சேர்ந்த இரும்பு அக்கினியாமாறு போல முதல்வனைச் சார்ந்த ஆன்மாவும் சிவமாய் அதற்கு அடிமையாகும்.

இந்துவிற் பானுவி லிராகுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன் கண்ணு—முந்தவே
காட்டாக்கிற் றேன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன
வாட்டாறு மோதஞ் செழுத்து.

இறைவனை ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தால் இருதயத்தில் பாவித்தாலன்றிக் காணமுடியாதென்பதையும், அங்ஙனம் பாவித்துக்கண்ட விடத்து முதல்வன் விளங்கித் தோன்றுமுறை இவ்வாறென்பதையும் முதல்வன் தோன்றியவிடத்து அவனுக்கு அடிமையாம் என்பதையும் உவமையில் வைத்து அறிவித்து வாசனையை நீக்குதற்கு முத்தி பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தியானிக்க வேண்டுமென்பது இவ்வெண்பாவாற் கூறப்பட்டது.

விறகினிடத்துக் கோலை நட்டுக் கடைந்தவிடத்து அக்கினி தோன்றுவது போல இருதய கமலத்தில் திருவைந்தெழுத்தால் தியானித்தவிடத்து சிவபெருமான்தோன்றுவர் என்னும் கருத்துபற்றியே

விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினல்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.

எனத் தமிழ் வேதமும் அருளியது காணலாம்.

இருதய கமலத்தின் இயல்புக்கூறி, பஞ்சாட்சரம் வாசனையை நீக்குமென்றதை வலியுறுத்தல்.

தத்துவம் முப்பத்தாறுக்கும் அப்பாற்பட்டுள்ள சிவபெருமானை இருதயத்திற் கண்டு பூசைபண்ணுமாறு எங்ஙனமெனில், அண்டத்திலே உள்ளவெல்லாம் பிண்டத்தி

லும் சூக்கும வடிவாயிருத்தலினால் அண்டவடிவாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் இருதயத்திற் கமல ரூபமாய் விளங்குதலின் தத்துவாதீதராகிய சிவபெருமானை இருதய கமலத்தின் மேற் பூசித்தல் பொருத்தமேயாம்.

அண்டமும் பிண்டமும் சமமென்பது,

வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளரவரசை நோக்கி
யலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாதலாலே
யிலங்கைநேரிடைபோ மற்றை யிலங்குபிங் கலையாநாடி
நலங்கிள ரிமயநேர்போ நடுவுபோஞ் சுழுனைநாடி

என்னும் கோயிற் புராணச் செய்யுளானும்,

எண்டருப்பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று
மண்டலமூன்றுமாகி மன்னிய புணர்ப்பினாலே
பிண்டமு மண்டமாகும் பிரமனோ டைவராகக்
கண்டவர் நின்றவாறு மிரண்டினுங் காணலாமே.

என்னும் திருவாதவூரடிகள் புராணச் செய்யுளானும் அறியப்படும்.

இனி இருதய கமலத்தின் இயல்பை ஆராயின்; பிருதிவியாதி இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும், நாபியினின்றுந் தோற்றிய எண் விரலளவினதாகிய நாளவடிவும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும், சுத்த வித்தையுமாகிய எட்டும் எட்டிதழ் வடிவும், ஈசுரம் சாதாக்கியம் என்னும் இரண்டும் அறுபத்து நான்கு கேசரவடிவும், சத்தி தத்துவம் அக்கேசரங்கட்குள்ளாகிய பொகுட்டு வடிவும்; சிவதத்துவம் அப்பொகுட்டிலுள்ள ஐம்பத்தொரு பீஜவடிவும் ஆகும். அம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆசனமாகக் கொண்டு அதன்மேல் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் திருவடிகள் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தினால் பூசிக்கத்தக்கன.

மண்முத ளளமலர் வித்தைகலா ரூப
மெண்ணிய வீசர் சதா சிவமு – நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையதிலா மச்சிவன்று ணோர்.

இவ்வாறன்றி வேறுவிதமாகவு முரைப்பர். பிருதிவி யாகிய நிவிர்த்தி கலாரூபம் நாளம் எனவும், அப்பு முதலிய இருபத்து மூன்று தத்துவமாகிய பிரதிஷ்டா கலாரூபம் மலர் எனவும், வித்தியா தத்துவமாகிய வித்தியா கலாரூபம் கேசரம் எனவும், சுத்தவித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவமாகிய சாந்திகலாரூபம் பொகுட்டு எனவும், சத்திதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் இருதத்துவமாகிய சாந்தியதீத கலாரூபம் பொகுட்டிற் காணப்படும் பீஜ வடிவாம் எனவும் கொள்ளுதலும் பொருத்தமாம்.

வேறொரு பிரகாரமாகக் கமலாசனம் கொள்ளுங்கால் மூலாதாரத்திற் கூர்மத்துக்கு நடுவே ஆதாரசத்தியும், பிருதிவி தத்துவம் தாமரைக் கிழங்கும், அப்பு முதலாகக்காரிய மாயாதத்துவ மளவும் முப்பது தத்துவங்கள் நாளமும், பஞ்சாசத்பாவம் தண்டின் நூல்களும், நாளத்தின் முள் நூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு புவனங்களும், தண்டுக்கும் இதழுக்கும் நடு அதோ மாயையும் அதன் மேற் சுத்தவித்தியா தத்துவமும், எட்டிதழ் திக்குப்பாலக பீஜமான யகாராதி ஹகாராந்தம் எட்டும், ஈசுரதத்துவம் கேசரமும், சாதாக் கியம் கர்ணிகையும், சூரியசோம அக்கினி மண்டலம் தளாக்கிர கேசராக்கிர கர்ணிகாக்கிரமுமாகப் பாவிக்கத் தக்கது. இன்னும் வேறுவிதமாகவும் இத்திருவெண்பாவுக் குப் பொருள் காணுவாருமுளர். அவையெல்லாம் ஆகம பேதம் பற்றி என்று கொள்ளப்படும். இவ்வாறுள்ள

இருதய கமலத்தே படிகப்பிரகாச சொரூபமாகிய இலிங்க மாகப்பாவித்து, சிவபெருமான் திருவடிகள் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷ ரத்திஞற் பூசிக்கத்தக்கன.

நாட்டமித யந்தானு நாபியினி லடியாய்
ஞாலமுத றத்துவத்தா லெண்விரனு ளத்தாய்
மூட்டுமோ கினிசுத்த வித்தைமல ரெட்டாய்
முழுவிதழெழட் டக்கரங்கண் முறைமையி னுடைத்தாய்க்
காட்டுகம லாசனமே லீசர்சதா சிவங்கள்
கலாமூர்த்த மாமிவற்றின் கண்ணுருஞ் சத்தி
வீட்டையருள் சிவன்மூர்த்தி மாஞகிச் சத்தி
மேலாகி நிற்பனிந்த விளைவறிந்து போற்றே.

—சிவஞான சித்தியார்.

மலமெனுந் தடத்திற் கருமசே தகத்தின்
மாயை யாங்கிழங்கிலங் குரித்து
மன்னுமூ வெட்டாந் தத்துவநாள
மலரிதழ் வித்தை யேழ்வித்தை
நலமிகுமீசன் சதாசிவ மிரண்டு
நண்ணு கேசரங்களாஞ் சத்தி
நற்பொகுட்டாகு நாதமே விந்து
நயந்த கண்ணு மெனவிரவி
இலகு மென்னுடலப் பதுமபீ டிகைநீ
யிருந்தரு ளாசனம்.

—உலகுடை நாயனர்.

இந்த அந்தரியாக பூசை இருக்குவேதத்திலே, சனங் களிடத்து அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் பரஞகிய சிவபெரு மானைச் சத்தியோடுகூட மனதிற் பற்றுகின்றவர்களே அன்னத்தை நாவிஞற் கிரகிக்கின்றனர் என்று கூறப் பட்டுள்ளது. தனது தேகமாகிய ஆலயத்தின் கண்ணே

சிவபெருமானை மானசமாகத் தியானம் செய்து இருதய கமலத்தின் கண்ணே கந்தமலர் தூபம் தீபம் மஞ்சனம் முதலியவற்றை மனதினுற் கருதிக்கொண்டு, தியான யாகம் வாயிலாகப் பூசிக்க' எனவும், 'அந்தரியாக; தியான யோகத்தினுல் முத்தி அடைகின்ருன்; புறத்துள்ள யாகங்களினுல் முத்தி யெய்தாது. கொலை முதலிய குற்றங்கள் நீங்கி யிருத்தலால் அந்தர்யாகம் மிகு சுத்தமும் சித்த சாதனமுமாயுள்ளது' எனவும் சிவதருமோத்தரத்திலும் கூறப்பட்டது. வருத்தமற உய்யும்வழி என்னும் நூலும்,

> அலலாக்கைக் கில்லை யருவருப்பு மில்லை
> கொலையுமிலை யுட்பூசை கூடு

எனக் கூறிற்று.

அந்தர் யாகபூசையைப் பற்றித் திராவிட சுருதியிலும்,

> காயமே கோயிலாகக் கடிமன மடிமை யாக
> வாய்மையே தூய்மை யாக மனமணி யிலிங்க மாக
> நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீ ரமைய வாட்டிப்
> பூசனை யீச னார்க்குப் போற்றவிக் காட்டி னோமே.

எனவும்,

> உடம்பெனு மனையகத்து வுள்ளமே தகளியாக
> மடம்படு முணர் நெய்யட்டி யுயிரெனுந் திரிமயக்கி
> யிடம்படு ஞானத்தீயா லெரி கொளவிருந்து நோக்கிற்
> கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே.

எனவும் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

திருமயிலாப்பூர் வாயிலார் நாயனார் அந்தர்யாக பூசை செய்து வந்தமையை,

"மறவாமை யானமைத்த மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
யுறவாதி தனையுணரு மொளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
யிறவாத வானந்த மெனுந்திருமஞ் சனமாட்டி
யறவாணர்க் கன்பென்னு மமுதமைத்தர்ச் சனைசெய்வார்"

என்னும் பன்னிரண்டாந் திருமுறையால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வதிகரணத்தால், ஞானக்கண்ணைப் பெற்றவிடத்தும் பழக்கவாசனையால் விட்ட பிரபஞ்சத்தை மீளப்பற்றாதிருத்தற்பொருட்டு, முத்தி பஞ்சாக்ஷரத்தை அறிவால் தியானிக்கவேண்டு மென்றும், அப்பஞ்சாக்கரத்தால் இருதயத்தில் ஈசுரனை அருச்சித்தலால் பழக்க வாசனை நீங்கு மென்றும், இருதயத்திற் பூசித்தலால் முதல்வனைக்காண்டல் நவக்கிரகங்களுள் ஏனைய போலக் காணப்படாத இராகு கேதுக்களை உபராகத்திற் சந்திராதித்தர் மாட்டுக் காணுதல் போலென்றும், அண்டத்திற் காணப்படும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் பிண்டத்தில் இருதயத்திற் கமலமாகக் கொண்டு சிவபெருமான் வீற்றிருப்பர் என்றுங் கூறப் பட்டன.

மேற்கூறியவாறு சிவனை அந்தர்யாகமாகப் பூசித்தலே யன்றிப் புறத்துப் பூசித்தலும் அவரை அடைதற்கு அங்கமாம். ஆதலினாலே அப்பூசையினையுஞ் செய்க. செய்யுங்கால் சிவனை ஞானத்தினாலே இருதய பங்கஜத்திற் பாவித்த வண்ணம் புறத்தே ஆசாரியர் கொடுத்த க்ஷணிக லிங்கத்திலேயாதல், வாணலிங்கத்திலேயாதல் சிவபெருமானுக்குச் சாத்தவுரியனவாகிய பூக்களின் உதிர்ந்தவற்றையும், ஆறு குளமுதலியவற்றிலுள்ள திருமஞ்சன முதலாயினவற்றையும் அயாசகமாக வந்த அமுது முதலியவற்றையுங் கொண்டு பூஜிக்கக் கடவர்.

புறம்பேயு மரன்கழல்கள் பூசிக்க வேண்டிற்
பூமரத்தின் கீழுதிர்ந்த போதுகளுங் கொண்டு
சிறந்தாருஞ் சீர்ச்சிவனை ஞானத்தா லங்குச்
சிந்திக்கும் படியங்குச் சிந்தித்துப் போற்றி
அறம்பாவங் கட்குநா மென் கடவே மென்று
மாண்டவனைக் கண்டக்கா லகம்புற மென்னுதே
திறம்பாதே பணிசெய்து நிற்கை யன்றே
சீரடியார் தம்முடைய செய்தி தானே.

சிவஞான சித்தியாரில் 'புதிய விரைப்போது' கொண்டு அருச்சிக்க என முன்னர்ச் சொல்லியிருக்க, இங்கே பூமரத்தின் கீழுதிர்ந்த போதுகளால் அருச்சிக்க என்றது விரோதமாமோ எனில் விரோதமாகாது; அத்யாத்தும சிவஞானிகளுக்குப் பாஹ்ய பூஜாவிஷயத்தில் புஷ்ப முதலியவற்றைக் கொய்தல் ஆகியவற்றில் தோஷமுண்டு; கிரியையாளருக்கு அஃதில்லை யென்பது ஆகம நூற்றுணிபு.

புறப்பூசை அகப்பூசை இரண்டினும் அகப்பூசையே சிறந்ததாம். அந்தர்யாக மின்றிப் பகிர்யாகம் சித்திப்பதில்லை; ஆகையினுலே உட்பூசை செய்தே புறப்பூசை செய்தல்வேண்டும். இதனை,

"அர்ச்சித்தா னந்தரியா கம்புரியாதே பலத்தை
வர்ச்சித்தா னென்றே மதி" என்பதனுலறிக;

இறைவன் உலகத்தாருக்கு விறகில் தீயைப்போன்றும் பாலின்கண் நெய்யைப் போன்றும், பழத்தின்கண் இரசத்தைப் போன்றும், எள்ளின்கண் எண்ணெயைப் போன்றும் அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்பத் தோன்றியுந் தோன்றுதும் உடனுய் நிற்பர், ஆதலினுலே அகத்திலாயினும் புறத்திலாயினும் எங்கே வழிபடினும் அநுக்கிரகிப்பர். அங்ஙனமா

யினும் மலத்தை நீக்க விரும்புவோர் ஆன்மாவிடத்தில் அர்ச்சிக்கக்கடவர்.

அவ்வாறு பூசைபண்ணச் சிவபெருமான் ஆன்மாவிடத்திலே பிரகாசித்து, மலத்தைநீக்கி, இரும்பைத் தன் வண்ணமாக்குந் தீப்போல ஆன்மாவைத் தானாகச் செய்து தனக்குரிய எண்குணங்களையும் படிகம்போற் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாகும்படி செய்து அருள்புரிவார்.

இந்தனத்தி னெரிபாலி னெய்பழத்தி னிரத
 மெள்ளின்க ணெண்ணெயும்போ லெங்குமுள னிறைவன்
வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவே யருளு
 மலமறுப்போ ரான்மாவின் மலரடிஞா னத்தாற்
சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்கச் சிவனுளத்தே தோன்றித்
 தீயிரும்பைச் செய்வது போற் சீவன் றன்னைப்
பந்தனையை யறுத்துத்தா னாக்கித் தன்னுருவைப்
 பரப்பையெலாங் கொடுபுகுந்து பதிப்பனிவன்பாலே.

சிவஞான சித்தியார் சூ. கூ. அதி. ரு.

முடிவுரை.

க. இதுவரையும் கூறியவாற்ருனே சிவஞானபோதம் வடமொழிக்கண் உள்ள தென்பதும் அதனை மொழி பெயர்த்தருளிய ஆசாரிய மூர்த்திகள் ஸ்ரீமத் மெய்கண்ட தேவநாயனூர் என்பதும், அது சிவாநுபூதிச் செல்வர் களாகிய பெரியோர்கள் கண்ட துணிபா மென்பதும்; பிறவிப் பிணி தீர்த்தற்குத் திவ்விய ஔஷதமாயுள்ள இப் பெருநூல் இரண்டு அதிகரணங்களையும், நான்கு இயல் களையும் பன்னிரு சூத்திரங்களையுங் கொண்டது என்பதும், அவற்றுள் ஈண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சாதனவியலின் மூன்ரும் பாதமாகிய ஒன்பதாஞ் சூத்திரம் பதிஞானம் பெறுமாறு அநுட்டிக்குமுறை கூறுகிற தென்பதும் காட்டப்பட்டன.

உ. பின்னர் இவ்வொன்பதாம் சூத்திரம் ஆத்தும சுத்தி பண்ணுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற் றென்பதும், ஆன்மா இறைபணி நிற்றலும் தான் பணிநீத்தலுமாகிய இரண்டும் கருத்தினுல் வேறுபடா என்பதும், இறைபணி நிற்பின் ஐம்புல வேடருள்ளே வளர்ந்த இழிவு நீங்குதலா கிய ஆன்ம சுத்தி எய்தும் என்பதும், சிவதரிசனத்தில் நிகழ் வது ஆன்ம சுத்தியாமென்பதும், ஆன்மா பஞ்சப்புலனின் வேருகக் காணவே ஈசுரனுடைய ஸ்ரீபாதத்தை அடையும்; அதுவே போதுமாயிருக்கச் சுத்தி எதன்பொருட்டென்றும் ஆக்ஷேபத்துக்குச் சமாதானம் இதுவென்பதும், ஆசிரியன் உபதேசித்ததைச் சிந்திக்கு முறையில் ஆன்மாவைச் சுத்தி செய்யுமுறை கூறத்தொடங்கி, பசுஞான பாசஞானங்களி னுல் பரமேசுரன் அறியப்படமாட்டான் ஆதலினுற் சிவ ஞானத்தினுலேயே அவனை அறியவேண்டுமென்பதும், பிர

பஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டு நீங்கவே திருவடிஞானம் விளங்கித் தோன்று மென்பதும், அத்திருவடி ஞானத்தி ஞலே பரமசிவனைக்கண்டவிடத்தும், பழக்க வாசனையி ஞலே மீட்டும் பிரபஞ்சத்தை நோக்காமைப் பொருட்டு முத்தி பஞ்சாட்சரத்தைத் தியானிக்க வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டன.

௩. பின்னர், எட்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறியபடி பாச ஞானத்தால் ஈசுரன் அறியப்படாஞயினும் பசுஞானத்தி ஞலே அறியப்படுவன் எனக்கூறிஞல் அதஞல் வருங் குற்றம் என்னை எனச் சமவாதிகள் கூற அவரை மறுத்துத் திருவடி ஞானத்தாலே அவனை அறியவேண்டுமென்பதும், பாசஞானம் பசுஞானம் பதிஞானம் இவற்றினிலக்கணங் கள் இவை என்பதும், பசுத்துவம் நீங்கியபோதும் அவ்வீ சுரனுடைய திருவருளான் மாத்திரமன்றித் தன்னை அறிய முடியாமையிஞலே ஆன்ம அறிவிற்குப் பதிஞானமின்றித் தனித்து முதல்வனைக் காணுந்தன்மை இல்லை என்பதும் முதல்வன் ஆன்மாவிலே அறியற்பாலன என்பதும் கூறப் பட்டன.

௪. பின்னர், அத்திருவடி ஞானத்தைப் பெறும் பொருட்டு நிலையற்றபிரபஞ்சத்தை நிலையற்றதென விவேகித் தறியின் அது விளங்கித் தோன்றும் என்பதும், பிரபஞ்சம் முழுவதும் நீங்கிய விடத்துத் தோன்றுவது சூனியமன்று அத்தோற்றம் ஞானமேயாம் என்பதும் பிரபஞ்சம், நீங்கிய விடத்துத் தோன்றுவது உயிர் அன்று என்பதும், ஆசாரியர் மாணவகனுக்கு மகாவாக்கியத்தை உபதேசிக்க, அவன் சிவோகம் பாவனையை நாடோறும் பயின்றுவரின், மாயாகன்மங்களை விட்டு நீங்குவான் என்பதும் கூறப் பட்டன.

ரு. பின்னர், ஐம்புலனுக்கு வேருக ஆன்மா தன்னைக் காணுதலும் பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காணுதலுமாகிய இரண்டும் சிவப்பேற்றிற்குச் சாதகங்களாம் என்பதும்; அவற்ருற்சிவஞானம்விளங்கி ஞேயமாகிய சிவம்தலைப்பட்ட விடத்தும் பழக்கவாசனையால் விட்ட பிரபஞ்சத்தை மீளப் பற்ருதிருக்கும் பொருட்டு முத்தி பஞ்சாக்ஷரத்தைக் கணித்தல் வேண்டுமென்பதும், தனது தேகத்தின் கண்ணே இருதயத்தைப் பூசைத் தானமாகவும், நாபியை ஹோமத்தானமாகவும், புருவநடுவைத் தியானத்தானமாகவுங் கொண்டு பஞ்சாக்ஷரத்திருமேனியில் கந்தம் மலர் முதலியவற்றை மனதினுற் கருதிக்கொண்டு பூசிக்கவேண்டு மென்பதும், பூசிக்கவே சிவபெருமான் அறிவுக்கறிவாய் விளங்குவர் என்பதும், அண்டத்திற் காணப்படும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் பிண்டத்துள் இருதயத்திற் பங்கஜமாகக் கொண்டு சிவபிரான் வீற்றிருப்பர் என்பதும், புறம்பேயும் பூசிக்க வேண்டுமென்பதும் அதற்கு உபகரணங்களிவையென்பதும் கூறப்பட்டன.

இவ்விஷயத்தை மெய்கண்டதேவர் பாதமலர் சூடி, சித்தாந்த நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களைச் சிந்தித்து, அச்சிவாநுபூதிச் செல்வர்களது திருவருட்டுணையானே, தருமையாதீன ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மஹாசந்நிதானம் அவர்கள் உத்தரவுப்படி இயன்றவாறு எழுதியுள்ளேன். சித்தாந்த சாத்திர பரிபாலனத்திலேயே சிரத்தை கொண்டு சைவநூல்களை அச்சிடுவித்தும் இம்மகாசபையைக் கூட்டுவித்தும் சிவபுண்ணிய மூர்த்தியாக விளங்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மஹாசந்நிதானம் அவர்களும் அடியார் கூட்டமும் நீடூழி வாழ்க.

பழைய வைதிக சைவம் பரக்கவே!

மெய்கண்டதேவன் திருவடி வாழ்க! தருமைப்பதிவாழ்க!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள், அச்சுவேலி.
28—8—41.

ஸ்ரீ சந்திரா பிரஸ், மாயவரம்.